

κτῆρος τῶν συμπολιτῶν σας καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκδικοῦνται... Δὲν ἤθελε ἄρα γε νὰ ὑποδηλώσῃ τοῦτο ὁ νομάρχης ;

— Εἶναι δυνατὸν νὰ νομίζετε, μὴς Λυδία!... » καὶ ὁ Ὅρσος ἐγένετο κάτωχρος, ὡς νεκρός.

— Ὅχι, κύριε Δέλλα Ρέββια, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Λυδία. Εἰξεύρω ὅτι εἴσθε εὐπατρίδης συναισθανόμενος ἐντελῶς τὰ ὑπὸ τῆς τιμῆς ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα. Σεῖς αὐτὸς μοι ἔχετε εἶπη, ὅτι ἐν τῇ πατρίδι σας μόνος ὁ ὄχλος ἐμμένει εἰς τὸ ἔθιμον τῆς βενδέττας... ὅπερ ἐπεικῶς κρίνοντας θεωρεῖτε ὡς τρόπον μονομαχίας...

— Καὶ ἐνομίσατε λοιπὸν, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ γείνω ποτὲ δολοφόνος ;

— Ἐπειδὴ περὶ τούτου ὁ λόγος, κύριε Ὅρσο, θὰ ἐπέισθητε βεβαίως, ὅτι οὐδένα ἔχω περὶ ὑμῶν δισταγμὸν, σὰς ὠμίλησα δέ, ἐξηκολούθησε νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἐσκέφθη ὅτι ἐπανελθόντες εἰς τὴν πατρίδα σας, καὶ περιεστοιχησμένοι ἀπὸ προλήψεις βαρβάρους, θὰ εὐχαριστηθῆτε μανθάνοντες, ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ τιμώντες κατ' ἄξιαν τὸ θάρρος σας πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν τοιούτων προλήψεων.— Ἄλλ' ἄρκεϊ, εἶπεν ἐγερθεῖσα, ἄς μὴ γίνεται πλέον λόγος περὶ τοιούτων ἐλεεινῶν πραγμάτων· μοῦ προξενοῦσι κεφαλαγίαν, ἄλλως δὲ καὶ ἡ ὥρα ἐπέρασεν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσατε δι' ὅσα εἶπα. Καλὴν νύκτα, κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον.» Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν.

Ὁ Ὅρσος ἔθλιψεν αὐτὴν συγκεκνημένος.

« Δεσποσύνη, εἶπε περιλύπως, σὰς ὁμολογῶ, ὅτι ἐνίοτε αἰσθάνομαι νὰ ὑποκαίωσι τὴν ψυχὴν μου τὰ ἔμφυτα πάθη τοῦ τόπου μου. Ὅσακις συλλογισθῶ τὸν δυστυχῆ πατέρα μου... τότε ἀπαίσιοι στοχασμοὶ μὲ καταλαμβάνουσιν. Ἄλλ' ἔνεκα ὑμῶν ἀπηλλάγην αὐτῶν διὰ παντός. Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ ! »

Ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ· ἀλλὰ ἡ μὴς Λυδία ἔρριψε κοχλιάρι ν τεῖου, ὃ δὲ κρότος αὐτοῦ ἀφύπνισεν τὸν συνταγματάρχην.

« Δέλλα Ρέββια, εἶπεν οὗτος, αὔριον εἰς τὰς πέντε θὰ εἴμεθα διὰ τὸ κυνήγι. Νὰ ἔλθητε ἐγκαιρως.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

Εἶν' οἱ θεοί, ὡς λέγει ὁ Ἐπίχαρμος, γῆ, ἥλιος, ἀστέρες, ὕδωρ, ἄνεμοι· ἀλλὰ φρονῶ πῶς μόνον χρήσιμοι θεοὶ εἶν' εἰς ἡμᾶς ὁ ἀργυρός καὶ ὁ χρυσός· ἂν τοῖς ἰδρύσῃς εἰς τὸν οἶκόν σου βωμόν, θὰ ἔχῃς παραχρήμα ὃ τι εὐχῆθῃς, ἀγρόν, οἰκίαν, δούλους, ἀργυρώματα, κτ' ὃ τι ποθήσῃς· μόνον δίδε ἀφειδῶς, καὶ τοὺς θεοὺς θὰ ἔχῃς ὑπηρετάς σου.

(Μένανδρος)

ΟΙ ΦΡΑΓΚΟΙ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩΙ

ΥΠΟ Η. F. Tozer.

Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσεος ὁ Γουλιέλμος Σαμπλίττης ἀνεκλήθη εἰς Γαλλίαν ἔνεκα τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου καθίστατο ἀναγκαῖον νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως ὅπως ἀπαιτήσῃ τὴν κληρονομίαν του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ υἱοὶ δὲν ἦσαν ἀκόμη ἐν ἡλικίᾳ, διώρισε τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Οὐγον ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ἢ βαίλον ἐν Μωρέᾳ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ καὶ ἔπειτα ἀπέπλευσεν εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλὰ βραχὺν χρόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, ὁ Οὐγος Σαμπλίττης ἀπέθανεν, εἰς δὲ τὸ γεγονός τοῦτο ἐπηκολούθησεν ἀμέσως κατόπιν ἡ εἶδησις ὅτι ὁμοίως ἠρπάγη ὑπὸ θανάτου αὐτὸς ὁ Γουλιέλμος ἐν Ἀπουλίᾳ. Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀρτισυστάτου καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ὠργανωμένου κράτους. Κατ' αὐστηρὰν τινὰ ἐρμηνείαν φεουδαλικῶν δικαίων, ὁ τοῦ Γουλιέλμου πρεσβυτάτος υἱὸς κατέστη κληρονόμος τῆς ἡγεμονίας, ἀπέκειτο δὲ εἰς τοὺς ἐν Γαλλίᾳ ἀντιπροσώπους αὐτοῦ νὰ στείλωσι πράκτορα αὐτῶν ὡς διοικητὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητός του. Ἐν δὲ μεταγενεστέρῳ χρόνῳ περιεφέροντο διηγήσεις, ἄλλως μὴ ἐπικυρούμεναι ὑπὸ τῆς αὐθεντικῆς ἱστορίας, καθ' ἃς ὁ Γοδοφρέδος Βιλλαρδουῖνος διωρίσθη τοποτηρητῆς καὶ κατώρθωσε διὰ δόλου ἢ βίας νὰ προλάβῃ τὸν ἀπαιτητὴν ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἐντὸς τοῦ ὠρισμένου χρόνου. Ἄλλ' οἱ ἱππῶται οἱ ὑπὸ τὸν Σαμπλίτην ὑπηρετήσαντες καὶ νῦν ἀπολαμβάνοντες τοὺς καρπούς τῶν ἀγῶνων αὐτῶν συνησθάνθησαν ὅτι οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἢ παρ' ἀσθενοῦς χειρὸς διοικήσις ἤθελε ρίψει αὐτοὺς εἰς τὸν ἄλθρον, αὐτὸς δὲ ὁ Βιλλαρδουῖνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φέρῃ νὰ ἐκφυγῇ ἢ εὐκαιρία τοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ κράτους εἰς οὗ τὴν ἰδρυσιν συνετέλεσεν εἶπερ τις καὶ ἄλλος. Βέβαιον δ' εἶνε ὅτι τανῦν παρουσιάσθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν ἄλλων τιμαριούχων ὡς ἀρχηγός αὐτῶν, καθότι ἦδη ἐν ἔτει 1210 εὐρίσκομεν αὐτὸν διοικῶντα τὴν ἡγεμονίαν καὶ φέροντα τὸν τίτλον πρίγκιπος τῆς Ἀχαΐας. Ἡ δ' ἀνύψωσις αὐτοῦ ἠνεγκεν ἀμέσως καρπούς. Λέων ὁ Σγουρός, ὁ ἐν Κορίνθῳ κατὰ τῶν Φράγκων ἀμυνόμενος, ὅτε οὗτοι τὸ πρῶτον ἐπέδραμον κατὰ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τὸν βασιλέα Βονιφάτιον, εἶχεν ἦδη ἀποθάνει, τὴν δὲ πόλιν ταύτην μετὰ καὶ τοῦ Ἄργου καὶ Ναυπλίου εἶχε καταλάβει ὁ δεσπότης τῆς Ἠπείρου Μιχαὴλ, ἀναθεὶς τὴν υπεράσπισιν αὐτῶν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θεόδωρον, στρατηγὸν γενναῖον καὶ πεπειραμένον, ὅστις καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον νὰ στρέψῃ τὸ ῥεῦμα τῆς τύχης ὑπὲρ